

Možná se v odborné komunitě objevuje názor, že *sexuální orientace nemá žádný vliv na schopnost být dobrým rodičem*. Nemyslím si ale, že by panovala shoda v tomto názoru jak v odborné, tak laické veřejnosti, o to více, když danou problematiku zvažujeme v jejím celém kontextu a širších souvislostech.

Dobry rodič v mé představě nese např. tyto kvality: touží po dítěti, přijímá jej od jeho početí, od prvních chvil je toto dítě pro něj jeho dítětem, se kterým už teď prožívá svůj život a zahrnuje ho mateřskou a otcovskou láskou, po porodu tak dítě bezpečně pozná svoje rodiče, láska která plodí dítě vychází z nadpřirozeného řádu vtištěného do všeho živého na Zemi, do celého mikro- i makro kosmu, apod.

Nedávno mě překvapila odpověď jednoho druháka, když přišel na to, že jeho táta neudělal něco správně. Reagoval slovy: "Tak já půjdu za mámou, ať tátovi řekne, že to budeme dělat jinak."

Role muže a ženy má jak ve společnosti, tak v jejich úzkém vztahu v biologické, psychologické, sociální, společenské, kulturní, filosofické i duchovní rovině svoje nenahraditelné kvality.

Mezi homosexuálního a heterosexuálního člověka kladu bezpochyby znaménko rovnosti. Ti, kteří ale kladou znamení rovnosti mezi homosexuální a heterosexuální vztah sledují pouze dílčí oblast manželské nebo rodičovské role. Míře toho zaměření, mohli bychom říci i omezení, protože člověk je bio-psycho-sociálně-spirituální bytost, pak odpovídá míra zúžení pohledu na člověka. Výsledkem takové náhrady je zplošťování pohledu na muže a ženy, rodiče a děti a na celou lidskou společnost. V praxi života může pak toto zploštění způsobit velkou lidskou pohromu. Taková teoretická redukce může být, dle mého názoru, pouze pokračováním silné lidské destrukce.

Díky za vaši iniciativu, s pozdravem Anna Janů